

-KENDİMİ DURDURAMIYORUM 2-

Şirin

Mis Sabunları'nın
Gizemi

Birsen Ekim Özen

EFANE YENİ ARKADAŞ.

Hayat, bazen kreması bozulmuş pastaya benzer. Yemeden önce bir tuhaflık olduğunu anlarsınız, ama yemeden de duramazsınız.

Geçen haftalarda da beni uyarmaya çalışan hislerime rağmen kendimi durduramadım. Bozuk olduğu belli pastaya parmağımı daldırdım. Pastayla tabii ki pastayı kastetmediğimi, aslında başka şeyler söylemek istediğimi anlamalısınız.

Sınıfa yeni biri geldiğinde öğretmen onu yanında getirir. Sonra tahtanın önünde omzuna elini koyarak ona güç vermeye çalışır. Yeni gelen sınıfa çekingen bakışlarla bakarken, öğretmen onun adını söyler. Genellikle gelme sebebi olarak **“Taşındıkları için,”** der.

Üç gün önce de aynen böyle oldu işte. Yuvarlak tel gözlükleri, dalgalı saçlarının üzerinde papatyalardan tacıyla kesinlikle

değişik bir tip olan Burcu’yu böyle tanıdık. Yalnız onun bakışlarında çekingenliğin ne “ç”si ne de diğer harfleri vardı. Öğretmenin sözü biter bitmez benim yanıma işaret edip öğretmene döndü.

– Ben şurada oturabilir miyim? Efsane bir yere benziyor!

Öğretmen, “Oturabilirsin...” der de-

mez de üzerinde tablomsu **şekiller** olan sırt çantasını masaya fırlatıp **“Efsaneee!”** diye bağırdı. Gerçekten efsaneydi; ama sıra değil, o!

Teneffüste genellikle kibar olacağız, yeni arkadaşlarla oynayacağız desek de unutuluruz, ama Burcu’nun kendini unutturmasına imkân yoktu. Bizim ne oynadığımızı sordu, sonra da kendi özgün oyunundan bahsetmeye başladı. Bunu yaparken elini kolunu kocaman açarak tarifler yapıyor, zıplayıp yerlere eğilerek tuhaf figürlerle anlatımını kabartıyordu.

– İşte, o tahtanın içinde tavla puluna benzeyen taşlar var. Onları delikten geçirmeye çalışarak oynuyoruz. Oyun, Rönesans’tan kalan bir oyun.

“Rönesans ne ki?” diye sormadan Fisto atıldı.

– Rönesans kim ki? Yoksa anneannen filan mı? Ne havalı ismi var!

Burcu ağızını kapatıp kıkırdadıktan sonra yine zıpladı.

- *Ay siz efsaneeee komiksiniz! Çok eğleneceğiz. Efsane eğleneceğiz!*

O akşam Rönesans'ın sanatta ve bilimde yapılan devrimlerle ünlü bir dönem olduğunu öğrendim. Ama o ana kadar zamanımız Rönesans insan mı, yoksa bir dükkânın adı mı anlayamadan geçti.

Burcu'nun efsane oyunu çantasının içindeydi. Hepimiz eskiden Rönesans adlı kişiye ait olduğunu düşündüğümüz oyunun başına toplandık. Gerçekten eğlenceliydi. Üzerinde hiçbir markanın amblemi yoktu. Üstelik internete de bağlanmıyordu. Bir lastiği çekerek tavla pullarına benzeyen taşları oyun tahtasını ikiye bölen şeridin diğer tarafına geçirmek gerekiyordu. Zordu ve eğlenceliydi.

Bu güzel oyun yüzünden teneffüs hızla bitiverdi. Son derste Burcu yarın daha değişik oyunlarla geleceğini söyleyerek gitti. Ben de en sonunda çok eğlenceli bir sınıf arkadaşımız olduğu için mutlu bir şekilde eve döndüm.

Bizim evin sokağında o havalı mağazalardan olmaz. Genellikle küçük dükkânlar, bir elektrikçi, bir de bak-kal vardır. Bugün eve dönerken uzun zamandır boş olan bir dükkânın kapısını açık gördüm. Dükkânın içi temizleniyor, dışına da tabela aşılyordu. İçerdekileri rahatsız etmemeye çalışarak yaklaştım.

